

در رسانه های بزرگ جهان چه میگذرد؟؟؟

یک پژوهش منسجم برای اولین بار

بخش ۴

پژوهش و گردآورنده استاد «صبح»

esalat.org

واشنگتن پست رکن چهارم جنگ و ستیز

این روزنامه از حضور کارشناسان معتبری بهره می برد که انعکاس آن را می توان در ستون های این نشریه دید حال آنکه گزارش های سیاسی و اخبار مندرج در صفحه ی دولت این روزنامه از مهمترین منابع اطلاعاتی پیرامون رویکرد و تغییرات دولت در ایالات متحده به شمار می روند. این روزنامه

www.esalat.org

به مانند نیویارک تایمز به آرامی به سمت چاپ نمودارها و تصاویر رنگی پیش رفت به طوری که در بیست و هشت جنوری ۱۹۹۹ اولین نسخه ی رنگی این روزنامه منتشر شد. تا سال ۲۰۰۵ میلادی روزنامه ی واشنگتن پست موفق شده بود هجده جایزه ی پولیتزر، هجده بورس تحصیلی نیومن و ۳۶۸ جایزه ی انجمن عکاسان خبری کاخ سفید را از آن خود کند. روزنامه ی واشنگتن پست بخشی از شرکت واشنگتن پست است که صاحب تعدادی از رسانه ها و شرکت های غیر رسانه ای از جمله مجله ی نیوزویک و مجله الکترونیکی slate است. تا سپتامبر ۲۰۰۴ میلادی تیراژ این روزنامه تقریباً روزانه ۷۰۷۶۹۰ نسخه بود اما ناگهان تیراژ آن به بیش از یک میلیون نسخه افزایش یافت که با این حساب به لحاظ تیراژ پس از نیویارک تایمز، لاس آنجلس تایمز، وال استریت ژورنال و یو اس ای تودی، پنجمین روزنامه ی آمریکا است.

روزنامه ی واشنگتن پست بزرگترین و قدیمی ترین روزنامه در واشنگتن دی. سی است. این روزنامه در اوایل دهه ی هفتاد میلادی با افشای رسوایی واترگیت بوسیله ی باب وودوارد و کارل برنشتاین در سطح جهان معروف شد. این روزنامه در زمره ی روزنامه های مشهور و خوب آمریکایی در پهلوی روزنامه های نیویارک تایمز، وال استریت ژورنال و لاس آنجلس تایمز قرار دارد. واشنگتن پست به خاطر گزارش های دقیق و مفصلی که از فعالیت ها و اقدامات کاخ سفید، کنگره و دیگر واحد های حکومت آمریکا ارائه می دهد، متمایز از دیگر روزنامه های آمریکا است. واشنگتن پست بر خلاف نیویارک تایمز و وال استریت ژورنال به صورت ملی منتشر نمی شود بلکه از انتشار محلی در واشنگتن دی سی و شهرهای ساحل شرقی آمریکا برخوردار است. این روزنامه ی صبح که جزو مهمترین روزنامه های آمریکا و جهان به شمار می آید در ۱۸۷۷ میلادی به صورت خبرنامه ی چهار صفحه ای به عنوان ارگان رسمی حزب دموکرات آمریکا تاسیس شد. این روزنامه در اوایل کار با مشکلات مالی بی شماری رو به رو شد تا اینکه در سال ۱۸۸۹ فروخته شد. مالک جدید روزنامه حجم صفحات و سایز روزنامه را تغییر داد اما به علت اینکه رویه ی روزنامه بسیار محافظه کارانه شده بود توفیقی نیافت. واشنگتن پست در سال ۱۹۰۵ دوباره فروخته شد و این بار جان مک لین با پرداختن به موضوعات سطحی و مسائل اجتماعی، روزنامه را از حالت سیاسی خارج کرد. در سال ۱۹۱۶ فرزند مک لین کنترل روزنامه را در دست گرفت و از آنجا که وی با رییس حزب وارن هاردینگ رفاقت داشت روزنامه به تریبون وی تبدیل شد و بنا به عقیده ی عمومی آن روز ارگان رسمی شخصی وی شد.

در سال ۱۹۳۳ واشنگتن پست دوباره فروخته شد و این بار شخصی سرمایه دار به نام یوگن مایر سعی در احیاء روزنامه کرد. وی کوشید تا با تاکید بر استقلال نویسندگی، گزارش های دقیق و سبک روان نوشتاری و پرداختن دقیق و فراگیر به موضوعات مورد توجه، اعتماد مردم را جلب کند. گزارش های

اجتماعی و به روز واشنگتن پست و همچنین کاریکاتورهای هربرت بلوک که مرتبط با موضوعات روز بود باعث جذب بیشتر مخاطبان این نشریه شد تا اینکه در سال ۱۹۵۴ واشنگتن پست توانست روزنامه‌ی محافظه کار و رقیب دیرینه‌ی خود واشنگتن تایمز هرالد را خریداری کرده و آن را در خود ادغام کند. از این پس تمام مشتریان واشنگتن تایمز هرالد نیز به جمع خوانندگان واشنگتن پست پیوستند. از ۱۹۵۴ به بعد واشنگتن استار رقیب اصلی واشنگتن پست شد تا اینکه در سال ۱۹۸۱ واشنگتن استار تعطیل شد. از سال ۱۹۸۲ روزنامه‌ی محافظه کار واشنگتن تایمز تاسیس شد و به رقیبی محلی برای واشنگتن پست تبدیل گشت، اما این روزنامه رقیبی سرسخت نبود چرا که آمارهای سال دوهزاروپنج حکایت از این داشت که خوانندگان واشنگتن تایمز تنها یک هشتم خوانندگان واشنگتن پست هستند. فیلیپ گراهام، داماد مایر که از ۱۹۴۶ مدیریت روزنامه را برعهده گرفته بود نگاهی بین المللی داشت و با اتخاذ تدابیری کوشید تا واشنگتن پست بتواند در عرصه‌ی جهانی نیز حضور یابد و با تاکید بر گزارش‌های خارجی همچنین انعکاس رویدادهای آمریکا برای جهانیان به این مهم نایل آمد.

او علاوه بر این توانست هفته نامه‌ی نیوزویک را هم خریداری کرده و با تلفیق آن دو نشریه موسسه‌ای با کارکرد اقتصادی موفق به راه بیندازد.

مرگ او در سال ۱۹۶۳ واشنگتن پست را از حرکت باز نایستاند بلکه همسرش کاترین گراهام (دختر یوگن مایر) مالکیت و سرپرستی روزنامه را برعهده گرفت. تا آن زمان هیچ زنی هدایت و مالکیت یک روزنامه‌ی برجسته و معروف ملی را برعهده نداشت. وی از سال ۱۹۶۹ تا ۱۹۷۹ ناشر روزنامه، از ۱۹۷۳ تا ۱۹۹۱ ریاست هیئت مدیره‌ی روزنامه و از ۱۹۹۳ تا زمان مرگش در سال ۲۰۰۱ رئیس کمیته‌ی اجرایی روزنامه را برعهده داشت. خانم کاترین گراهام با انتخاب بن برالی از نیوزویک به عنوان مدیر واشنگتن پست توانست راه همسرش را ادامه دهد و واشنگتن پست را به عنوان نشریه‌ای موفق در بعد ملی و معتبر در بعد جهانی مطرح سازد. واشنگتن پست هر هفته یک هفته نامه منتشر می‌کند که حاوی مطالب مهم این روزنامه در طول هفته است. اکثر خوانندگان این روزنامه در منطقه‌ی کلمبیا و حومه‌ی مریلند و ویرجینیای شمالی قرار دارند.

این روزنامه از حضور کارشناسان معتبری بهره می‌برد که انعکاس آن را می‌توان در ستون‌های این نشریه دید حال آنکه گزارش‌های سیاسی و اخبار مندرج در صفحه‌ی دولت این روزنامه از مهمترین منابع اطلاعاتی پیرامون رویکرد و تغییرات دولت در ایالات متحده به شمار می‌روند. این روزنامه به مانند نیویارک تایمز به آرامی به سمت چاپ نمودارها و تصاویر رنگی پیشرفت به طوری که در بیست و هشت جنوری نودونو میلادی اولین نسخه‌ی رنگی این روزنامه منتشر شد. تا سال

دو هزار و پنجاه میلادی روزنامه‌ی واشنگتن پست موفق شده بود هجده جایزه‌ی پولیتزر، هجده بورس تحصیلی نیومن و سه صد و شصت و هشت جایزه‌ی انجمن عکاسان خبری کاخ سفید را از آن خود کند. روزنامه‌ی واشنگتن پست بخشی از شرکت واشنگتن پست است که صاحب تعدادی از رسانه‌ها و شرکت‌های غیر رسانه‌ای از جمله مجله‌ی نیوزویک و مجله الکترونیکی slate است. تیراژ این روزنامه اکنون حداقل به یک میلیون و چهارصد هزار نسخه می‌رسد. به لحاظ مثنی سیاسی، مدیران این روزنامه اعلام داشته‌اند که بی طرفانه به پوشش دادن اخبار می‌پردازند. با این حال این روزنامه از يك طرف اكثر حمايت‌های سیاسی خود را از نامزدهای انتخاباتی حزب دموکرات نموده است و از سوی دیگر در سال‌های اخیر تعداد سرمقاله نویسنده‌های راست‌گرای جذب شده در این روزنامه افزایش یافته‌اند که از جمله می‌توان به افرادی چون جورج ویل، چارلز کراتامر و مایکل کلی اشاره کرد. منتقدان چپ‌گرا نیز این روزنامه را به لحاظ فرهنگی و سیاسی محافظه کار معرفی می‌کنند. واشنگتن پست صفحات خود را به عناوین گوناگونی از جمله خبر، دولت، بین‌الملل، ورزش، سینما، فرهنگ تحلیل و علمی اختصاص داده و ستون‌ها و مصاحبه‌های سیاسی و اجتماعی مندرج در آن غالباً کارشناسانه و تاثیر گذارند. این روزنامه به صورت چهار رنگ و تک رنگ در قطع متوسط و بر روی کاغذ سفید منتشر می‌شود.

روزنامه گاردین روزنامه که پرتیراژ انگلیس

the guardian

در بسیاری از مواقع، به راحتی از سیاست های دولت بریتانیا به شدت انتقاد کرده و حتی دولت و دولت مردان را به باد تمسخر گرفته. به عنوان مثال، گاردین در زمان ورود بریتانیا به جنگ های افغانستان و عراق، یکی از منتقدین جدی و صریح دولت کارگری تونی بلر بود.

روزنامه گاردین به عنوان یکی از روزنامه های سطح بالا یا با کیفیت بریتانیا شناخته می شود. این روزنامه در سال ۱۸۲۱ در منچستر تحت نام The Manchester Guardian تاسیس شد؛ یعنی ۱۸۶ سال از کار مداوم این روزنامه می گذرد. سی پی اسکات (C. P. Scott) از سال ۱۸۷۲ به مدت ۵۷ سال سردبیر این روزنامه بود و توانست گاردین را به یک روزنامه مشهور در سراسر بریتانیا تبدیل کند. اسکات در سال ۱۹۰۷ این روزنامه را خرید و از سال ۱۹۳۹ مالکیت گاردین به تراست اسکات واگذار شد؛ که این موضوع کمک زیادی به استقلال خط مثنی روزنامه کرد. در حال حاضر، مالکیت گاردین در اختیار یک خیریه به نام گروه رسانه ای گاردین (Guardian Media Group) یا GMG است. گاردین به عنوان روزنامه ای مستقل، خود را روزنامه ای با نگاه لیبرال یا

روشنفکرانه معرفی می کند؛ و در عرصه سیاسی، عموماً به عنوان روزنامه ای متمایل به چپ میانه شناخته می شود. این روزنامه قاطعیت و نترس بودن را به عنوان دو ارزش اصلی از هفت معیار خود در نظر گرفته و به همین دلیل در بسیاری از مواقع، به راحتی از سیاست های دولت بریتانیا به شدت انتقاد کرده و حتی دولت و دولت مردان را به باد تمسخر گرفته. به عنوان مثال، گاردین در زمان ورود بریتانیا به جنگ های افغانستان و عراق، یکی از منتقدین جدی و صریح دولت کارگری تونی بلر بود.

گاردین با تیراژی در حدود ۴۰۰ هزار نسخه، تنها روزنامه تمام رنگی بریتانیاست و هر هفته از دوشنبه تا جمعه به قیمت ۷۰ پنس و شنبه ها به قیمت ۱.۴ پوند به فروش می رسد. یکشنبه ها روزنامه آزرور به جای گاردین چاپ و منتشر می شود.

گاردین هر روز هفته یک ضمیمه به نام گ - ۲ (یا همان گاردین دوم) را نیز منتشر می کند که به طور مرتب و ثابت، هر روز اخبار مربوط به یک حوزه خاص را پوشش می دهد؛ به عنوان مثال هر دوشنبه بحث های مرتبط با میدیا یا رسانه را دنبال می کند که این شامل اخبار مربوط به رسانه و حتی آگهی های استخدام برای شغل های رسانه ای نیز هست.

یکی از نکات جالب توجه در مورد روزنامه های بریتانیا، قطع آنهاست؛ به این ترتیب که روزنامه های با کیفیت مثل تایمز، ایندپندنت، گاردین، فایننشال تایمز همگی در قطع بزرگ چاپ می شده اند، اما به مرور متوجه شدند که با وجود کیفیت بالای خود، از نظر مالی عملاً در حال شکست خوردن در مقابل روزنامه های عامه پسندتر - که اتفاقاً در قطع کوچکتر، معروف به قطع مترو منتشر می شوند - هستند. از این رو تصمیم به تجدید نظر در مورد طراحی و شکل صفحات خود گرفتند. در حال حاضر تنها روزنامه فایننشال تایمز همچنان در قطع بزرگ قدیمی چاپ می شود. در این میان گاردین هم با ابتکاری جالب، سایز خود را به قطعی متوسط تغییر داد؛ یعنی نه آن سایز بزرگ قدیمی و نه سایز کوچک مترو.

گاردین در سال های ۱۹۹۹ و ۲۰۰۶ جایزه روزنامه سال را دریافت کرد. بخش آنلاین گاردین به نام Guardian Unlimited یک سایت ۲۴ ساعته بسیار فعال است که بطور مداوم به روز می شود. تحریریه ای کاملاً مجزا داشته و سردبیرش هم با سردبیر بخش چاپی متفاوت است. این سایت بقدری در جذب مخاطب (خصوصاً مخاطب های غیر بریتانیایی و عمدتاً امریکایی) موفق بوده که به رقیبی جدی برای نسخه چاپی روزنامه تبدیل شده است. موضوع تعداد زیاد خواننده های امریکایی این سایت، برای خود مسئولین روزنامه هم خیلی جالب توجه بوده و این سؤال را مطرح کرده که آیا گاردین در حال تبدیل از یک روزنامه صرفاً بریتانیایی به یک روزنامه بین المللی است یا خیر.

خیلی از کسانی که در بخش آنلاین مشغول کار هستند، دانشجویهای رشته روزنامه نگاری یا رشته های مشابه هستند که به عنوان کارآموز به گاردین می آیند.

بخش آنلاین گاردین مثل هر رسانه موفق دیگری، به اهمیت نقش مخاطب توجه کرده و امکانات مختلفی را برای ارتباط دو طرفه بوجود آورده که یکی از جالب ترین و معروف ترین آنها، بخشی است به اسم) Comment is free... یا نظر دادن آزاد است). کاربران سایت می توانند به راحتی نظرات خود را در زمینه های مختلف بنویسند که معمولاً بدون ویرایش هم منتشر می شوند؛ البته به شرطی که قوانین و ارزش های گاردین را نقض نکرده باشند. نکته جالبی که مسئول بخش نظرات سایت به آن اشاره کرد این بود که بعضی از کاربرها انتظار دارند که بدلیل آزادی بیان، هرچیزی را که دلشان می خواهد بنویسند و ما هم موظف به انتشارش هستیم.

در حالی که ما یک شرکت خصوصی هستیم و طبیعتاً این حق را داریم که نظرات را بر اساس معیارها و قوانین خودمان ویرایش کنیم. با این وجود، همه تلاشمون را می کنیم که تا حد امکان، نظرات را بدون ویرایش یا با کمترین حد ویرایش منتشر کنیم.

صبح ها ساعت ۹:۳۰ جلسه تحریریه بخش آنلاین برگزار می شود و نیم ساعت بعد در طبقه پائین، جلسه سردبیری بخش چاپی است که در این جلسه، دبیر سرویس های مختلف، مطالب روزنامه دیروز را تحلیل می کنند. فضای این جلسات بسیار جالب است. از تعارف، تشریفات، سلسله مراتب و خلاصه هیچ نوع اتلاف وقت و کار غیر مفید خبری نیست. سردبیر و بقیه اعضای تحریریه به سرعت وارد جلسه شده و روی اولین صندلی خالی نشسته و بدون حاشیه، کار را شروع کرده و خیلی دقیق و جدی بحث های یکدیگر را دنبال می کنند. البته این اصلاً به معنی خشک بودن فضای جلسه نیست. برعکس؛ صمیمیت در فضای جلسه موج می زند. حتی گاهی در کنار بحث های جدی کاری، از همان شوخ طبعی معروف انگلیسی هم استفاده کرده و با یک شوخی، یخ جلسه را میشکنند.

یکی از جالبترین نکاتی که در دیدار از گاردین جلب توجه می کرد، این بود که این روزنامه در پنج نسخه چاپ میشود: اولین نسخه در ساعت ۸ شب که بلافاصله به فرودگاه ارسال می شود تا به شهرهای دوردست بریتانیا فرستاده شود و پنجمین نسخه در ساعت ۲.۵ نیمه شب که برای توزیع در خود لندن است. ممکن است بعضی از مطالب این نسخه های مختلف تغییر کنند که این تغییرات می تواند خیلی جزئی و در حد تغییر یک فعل باشد و یا حتی یک ستون، بطور کامل تغییر کند. نکته جالب در این مورد این است که کنار تمام صفحات روزنامه تعدادی ستاره کوچک چاپ می شود که تعداد آنها، نشان دهنده نسخه آن صفحه است. مثلاً وجود سه ستاره نشان می دهد که این صفحه پیش از سومین نوبت چاپ، تغییراتی داشته است.

محیط و فضای دوستانه حاکم بر کلیه بخش های ساختمان پنج طبقه گاردین واقع در خیابان Farringdon Road لندن، علاقه و تعهد کاری همه کارکنان روزنامه، رفتار دوستانه و بی تکلف اعضای تحریریه و جلسات پرسش و پاسخ با سردبیر بخش آنلاین و مسئول بخش نظرات خوانندگان بخش آنلاین، از قسمت های به یاد ماندنی بازدید چهار ساعته دیروز از گاردین بود. در کنار اینها نباید بخش موزه مانند گاردین را که اولین دستگاه چاپ گاردین، تابلوی منچسترگاردین، نمونه هایی از روزنامه های قدیمی و بسیاری چیزهای دیگر را شامل می شود را نیز فراموش کرد. همینطور بخش کاریکاتورها و فضای ویژه ای که برای دانش آموزان در نظر گرفته شده تا با کمک یک سری نرم افزارهای ویژه، بتوانند روند تولید خبر برای روزنامه را عملاً تجربه کنند هم از بخش های جالب توجه گاردین بود. در این قسمت، هر یک از بچه ها نقش یکی از اعضای تحریریه را به عهده می گیرند و با کمک هم یک نسخه آزمایشی و آموزشی از روزنامه را آماده و چاپ می کنند و در پایان هم آن را به عنوان یادگاری به خانه می برند.

روزنامه لاس آنجلس تایمزیکی ازدوروزنامه مهم آمریکا

Los Angeles Times

مرکز بین المللی تحقیقات (GIA) با معرفی روزنامه آمریکایی نیویارک تایمز به عنوان پردرآمدترین روزنامه جهان، پیش بینی کرد که درآمد روزنامه های جهان تا سال دوهزارویانزده به صدونودویک میلیارد دلار برسد. نشریات هرالد تریبیون، نیوز کوریوریشن، اکونومیست، واشنگتن پُست، روزنامه چینی سوت چینا، روزنامه جاپانی یومیوری و روزنامه سان هم پس از نیویارک تایمز در رده های بعدی این فهرست قرار گرفته اند. هر چند در سال دوهزاروده میلادی درآمد قابل توجهی از طریق فروش و توزیع روزنامه ها و نشریات به دست آمده، این درآمد در سال های آتی هم به رشد خود ادامه می دهد اما با این وجود درآمد مذکور تاثیری در رشد اقتصادی کشورهای اروپایی و آمریکا نخواهد گذاشت.

روزنامه لاس آنجلس تایمز در ایالت کالیفرنیا چاپ و در سراسر غرب آمریکا توزیع می شود. این روزنامه دومین روزنامه کلان شهرها پس از نیویارک تایمز در آمریکا است. فعلاً مدیرمسئول این روزنامه را دین پی. بکت به عهده دارد و مالکیت این روزنامه در اختیار شرکت تریبیون است. به طور کلی لاس آنجلس تایمز از موضعی بیطرفانه در ارائه مطالب برخوردار است اما مسئولین ونگارنده گان آن دارای گرایش چپ میانه است. در گذشته این روزنامه مالک ایستگاه تلویزیونی (KTTV) بود. لاس آنجلس تایمز نزدیک به پنجاه جایزه پولیتزر را به دست آورده است.

از جمله آنها می توان به ۴ جایزه اشاره کرد که در رابطه با ترسیم کاریکاتور در سرمقاله که هر يك از موارد در زمینه گزارش های خبری روشنگرانه مربوط به آشوب های و اتزو شورش های سال ۱۹۹۲ در لاس آنجلس دریافت شده است. در سال ۲۰۰۴ این روزنامه با کسب ۵ جایزه، از نظر تعداد دریافت جوایز در يك سال پس از نیویارک تایمز، مقام دوم را تصاحب کرده است. بر طبق سالنامه جهانی، در سال های اخیر روزنامه لاس آنجلس تایمز در میان روزنامه هایی که در سطح آمریکا به صورت گسترده توزیع می شود به مقام چهارم نایل شده است.

روزنامه لاس آنجلس تایمز در ابتدا با عنوان لاس آنجلس دیلی تایمز در ۴ دسامبر سال ۱۸۸۱ انتشار یافت اما به زودی ورشکست شد. کمپانی میروور که چاپخانه این روزنامه بود، اداره آن را به دست گرفت و کنل هریسون، گری اوتیز منصوب سابق اتحادیه اردوی سابق را به عنوان مدیر این روزنامه منصوب کرد. اوتیز روزنامه را از لحاظ مالی به موفقیت رساند. در سال ۱۸۸۴ اوتیز روزنامه و چاپخانه را با هدف تاسیس شرکت تایزمیروور خریداری کرد.

اندرو رول (تاریخ نگار) از اوتیز به عنوان مهمترین قدرت منحصر به فرد پس از دولت ایالتی در لاس آنجلس نام برده است. خط مشی مدیرمسئول اوتیز بر پایه تقویت مناسبات شهرداری قرار داشت. وی همچنین از اعضای افراطی حزب جمهوری خواه بود که این موضوع در سرمقاله های روزنامه و محتوای اخبار آن انعکاس می یافت.

با مرگ اوتیز در سال ۱۹۱۷ دامادش هری چندلر تمام اختیارات و انتشار تایمز را به دست آورد. این روزنامه در سال ۱۹۴۴ با مدیریت قوی هری چندلر و پسرش نورمن با رشدی سریع مواجه شد. نسل چهارم ناشرین خانوادگی یعنی اوتیز چندلر این وضعیت موفقیت آمیز را از سال ۱۹۶۰ تا ۱۹۸۰ حفظ کرد. در این مدت اوتیز چندلر درصدد کسب مشروعیت و به رسمیت شناختن لاس آنجلس تایمز به صورت يك روزنامه خانوادگی بود. او همچنین درصدد بازسازی این نشریه در قالب یکی از مورد توجه ترین روزنامه های بزرگ ملی، مخصوصاً مانند نیویارک تایمز و واشنگتن پست برآمد. او اعتقاد داشت که اتاق خبر مانند ضربان قلب تجارت است. اوتیز چندلر تعداد و نیز میزان دستمزد گروه تهیه کننده گزارشات مربوط به مسائل کسب و کار را افزایش داد.

در سال ۱۹۶۲ این روزنامه به واشینگتن پست ملحق شد تا سرویس خبری واشینگتن پست - لاس آنجلس تایمز - به عنوان اتحادی از هر دو روزنامه در مقابل سایر سازمان های خبری شکل بگیرد. در همین اثنا لحن سیاسی روزنامه تغییر یافت. تحت سرپرستی اوتیز چندلر این روزنامه گرایش سیاسی جمهوری خواهانه تاریخی اش را به سمت چشم اندازی از مرام آزادیخواهانه در مرکز قدرت رسانه ای نیویارک و واشنگتن، تغییر داد. در طول دهه ۱۹۶۰ لاس آنجلس تایمز موفق به دریافت ۴ جایزه شد که چیزی بیشتر از ۹ دهه فعالیت قبلی این روزنامه است. تاریخ اولیه و تحولات بعدی

روزنامه در مجموعه مستند افکار بزرگ (۱۹۷۷) به صورت غیرقانونی درج شد و این بحث همچنین موضوع حداقل ۸ پایان نامه دکترا در علوم اجتماعی در پوهنتون کالیفرنیا بوده است. بعد ها لاس آنجلس تایمز با کاهش میزان تیراژش از اواسط دهه نود مواجه شد. این روزنامه در اواخر دهه مذکور حتی قادر نبود یک میلیون مارکی را که به آسانی طی ده سال به دست آورده بود، تادیه کند. از دلایل این کاهش تیراژ می توان به حضور کوتاه مدت مسوولین آن اشاره کرد. اعتبار لاس آنجلس تایمز به خاطر افشای قرارداد تقسیم درآمدی از سهم بین تایمز و استیپلز سنتر برای چاپ مجله ۱۶۸ صفحه ای درباره امور ورزشی، به شدت لطمه خورد. به ویژه آنکه مسوولین مجله و نویسندگان از این موضوع اطلاع نداشتند. از دیگر دلایل کاهش تیراژ، افزایش قیمت تک نسخه ای روزنامه از ۲۵ سنت به ۵۰ سنت بود. این افزایش منجر شد که خوانندگان ترجیح بدهند به جای مطالعه روزنامه در نسخه چاپی، آن را از طریق اینترنت بخوانند.

در سال ۲۰۰۰ شرکت میروور تایمز به وسیله شرکت شیکاگو تریبیون ایلی نويز، خریداری شد. با این کار به حضور یکی از آخرین نمونه های روزنامه های کلان شهر ها در آمریکا که تحت کنترل خانوادگی بودند، پایان داد. جان کارول سردبیر بالتیمورسان جهت اعاده آوازه و شکوه روزنامه به همکاری جلب شد. در این بین شرکت خانوادگی تریبیون فشار زیادی را برای کاهش هزینه ها وارد آورد. دین باکت، جان کارول را به خاطر اینکه از تحمیل قیمومیت تریبیون سر باز زد، عزل کرد. در سال های اخیر به منظور افزایش تیراژ روزنامه، تلاش هایی برای بازنگری در محتوای روزنامه و شیوه هنری آن صورت گرفته است. این روزنامه در سال ۲۰۰۰ طی یک تغییر اساسی علاوه بر سازماندهی پوشش خبری خود، گستره عرضه اخبار را از سطح محلی به منطقه کالیفرنیا توسعه بخشید. تغییر چشمگیر دیگر در سال ۲۰۰۵ این بود که بخش ستون آزاد روزهای یکشنبه با عنوان بخش های جاری یکشنبه ها تغییر نام داد. در اپریل سال ۲۰۰۴ برای کمک به بهبود کیفیت مقاله های ستون آزاد، مایکل کینزلی به عنوان صاحب نظر و مدیر استخدام شد. او نویسندگان را وادار کرد در ارائه مواضع قاطعانه عمل کنند که همین امر موجب شد در مورد نحوه کار او، بحث های زیادی صورت گیرد. در سال ۲۰۰۵ کینزلی استعفا داد. متعاقباً در ۱۲ نوامبر ۲۰۰۵ مدیرمسئول جدید به نام اندرو مارتینز با اخراج ستون نویس لیبرال رابرت شیر و کاریکاتوریست محافظه کار مایکل رامیرز، تغییراتی را ایجاد کرد.

او به جای این افراد عزل شده ستون نویسان عادی متعددی را جذب کرد که این تحولات به مذاق خوانندگان لیبرال خوش نیامد. در این رابطه بسیاری از این خوانندگان، این روزنامه را به تلاش برای خاموش کردن صداهای آزادیخواهانه متهم کردند. در اوایل سال ۲۰۰۶ تایمز مبادرت به بستن چاپخانه درولی سان فرناندو و خاتمه فعالیت های مطبوعاتی در اورنج کانتی کرد. در خصوص تاریخ

رقابت لاس آنجلس تایمز با سایر نشریات اشاره می شود که: تا اواسط دهه ۱۹۴۰ لاس آنجلس تایمز یکی از پرفروش ترین روزنامه ها در لاس آنجلس بود.

پس از جنگ جهانی دوم این روزنامه، میروور را به عنوان يك روزنامه عامه پسند، برای رقابت با نشریه هیرست که متعلق به هرالداکسپرس بود، روانه بازار کرد. در سال ۱۹۸۹ آخرین رقیب روزنامه لاس آنجلس یعنی لاس آنجلس هرالداکسپرس از بازار رقابت خارج شد و در نتیجه ظاهراً لاس آنجلس به عنوان يك روزنامه منحصر به فرد شهر درآمد. لاس آنجلس تایمز از يك شعبه (بخش وابسته) در اورنج کانتی (با چاپخانه و مشترک مسوولین مستقل) که با سانتا آنا که اساساً در اورنج کانتی فعالیت می کند، رقابت می نماید. لاوپینیون که يك روزنامه به زبان اسپانیوی است، در دهه ۹۰ به مدت چند سال به تایمز تعلق داشت. اکنون این روزنامه از فروش بسیاری برخوردار است. لاس آنجلس تایمز خارج از حوزه اصلی با چندین نشریه روزانه کوچک در نزدیکی شهرهای کالیفرنیا جنوبی رقابت می کند و در سال های اخیر سعی کرده است جهت رقابت با سایر نشریات، بر تعداد نشریات گوناگونی که در نواحی دور منتشر می کند، بیفزاید.

در بین کارکنان فعلی این روزنامه می توان از ورزشی نویس ها به نام های امیل پلاس چک، جی ای آدانه و تی جی سایمرز که سابقه حضور در برنامه های تلویزیونی را دارد نام برد. لاس آنجلس تایمز همچنین از وجود افرادی مانند هلن الیوت که اولین زن ورزشی نویس است، روبرت هیلبرن و راندی لوییس- که هر دو آنها از نویسندگان مشهوری در زمینه موسیقی پاپ هستند- برخوردار است. یکی از معروف ترین ستون های روزنامه ستون اول نام دارد، که در صفحه اول و در طرف چپ روزنامه قرار دارد. این ستون در روزنامه در سال ۱۹۶۸ ایجاد شد که محلی برای درج مطالب جالب و عجیب است. در این ستون همچنین اطلاعات جالبی درباره برخی از رسوایی ها مطرح می شود.